

عنوان مقاله:

ناکارآمدی ماده ۱۱۲۸ قانون مدنی در مورد تدلیس با رویکردی به دیدگاه امام خمینی(س)

محل انتشار:

فصلنامه علمی پژوهشی متین (امام خمینی و انقلاب اسلامی)، دوره ۱۹، شماره ۷۵ (سال: ۱۳۹۶)

تعداد صفحات اصل مقاله: ۲۲

نویسنده:

مریم ابن تراب - استادیار و عضو هیات علمی دانشکده الهیات و معارف اسلامی، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد تهران شمال

خلاصه مقاله:

عقد ازدواج مهم ترین پیمانی است که هر فرد در زندگی خویش منعقد می سازد. از این رو نسبت به عقود دیگر از ویژگی هایی برخوردار است. فریب و نیرنگ در هر جا و در هر قراردادی زشت و ناپسند است، و در چنین پیمان مقدسی زشت تر به نظر می رسد. با این وجود چنین عملی مورد توجه قانونگذار قرار نگرفته است. حقوقدانان عقیده دارند ماده ۱۱۲۸ قانون مدنی که ناظر بر اوصاف مورد نظر طرفین است، مورد تدلیس را هم دربرمی گیرد. این پژوهش با هدف بیان خلا قانونی در باب تدلیس در امر ازدواج صورت گرفته است. با مراجعه به منابع فقهی و حقوقی به دست می آید که این ماده قانونی پاسخگوی تمام موارد تدلیس در امر ازدواج نیست. چراکه تدلیس همواره بر مبنای عدم صفت مطلوب نیست، و دیگر آنکه حق فسخ به تنهایی موجب احقاق حق فرد فریب خورده نیست، ضمن اینکه در مواردی فسخ ازدواج نه تنها مشکل گشا نیست بلکه مشکلی بر مشکلات می افزاید.

کلمات کلیدی:

قانون مدنی، شرط، خيار تدلیس، ضرر، قاعده غرور، قاعده اتلاف

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1819739>

